

Пурсишҳо ва посухҳо

Дафтари хифз ва нашри осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Коди пурсиш: 106

Ақойид

**Шинохти китоби Худованд
Иртиботи Қуръон ва суннат**

Аҳком

Аҳкоми ҳудуд ва таъзирот

Нависандаи пурсиш:

Алӣ

Иртиботи Қуръон ва суннат/ Аҳкоми ҳудуд ва таъзирот

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Нависандаи пурсиш: Алӣ

Тарихи пурсиш: 22/01/2016

Ҳар чо лозим ба куштани касе буда ҳукмаш дар Қуръон омада; Чаро куштани як тан баробар бо куштани тамоми башарият аст. Чаро раҷм дар Қуръон наёмада? Оё раҷм бояд ба қасди кушт бошад ё фақат танбеҳ? Агар мустанади он ҳадис аст, чигуна ояи Қуръонро насх мекунад?

Посуҳ ба пурсиши шумораи: 2

Тарихи посуҳ ба пурсиш: 27/01/2016

Зан ва марде ки муртакиби зино шудаанд, маҳкум ба сад зарба тозиёна дар ҳузури гурӯҳе аз мӯъминон ҳастанд; Чароки Худованди баландмартаба дар китоби худ фармудааст: **﴿الرَّائِيَةُ وَالرَّائِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةً﴾** (Нур/2); <<Зани зинокор ва марди зинокор, ҳар якро сад тозиёна бизанед ва шуморо нисбат ба он ду дар дини Худованд раъфате нагирад агар ба Худованд ва рӯзи қиёмат бовар доред ва бояд гурӯҳе аз мӯъминон азоби он ду ро шоҳид бошанд>> Ва дар ин бора фарқе миёни зан ва марди мӯҳсан ки ба ҳамсаре барои худ дастрасӣ доштаанд ва зану марди ғайри мӯҳсан ки ба ҳамсаре барои худ дастрасӣ надоштаанд нест; Чароки ҳар ду мисдоқи **﴿الرَّائِيَةُ وَالرَّائِي﴾** ҳастанд ва машмули ҳукми омми Худованд дар Қуръон мешаванд ва таҳсиси ин ҳукми омми Қуръонӣ ба зан ва марди ғайри мӯҳсан бо истинод ба ривояти раҷми зан ва мари мӯҳсан –ҳар чанд мутавотир ҳастанд– мумкин нест; Чароки бино бар назари аллома Мансури Хошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло дар китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислом>> (с237 то 242), суннат наметавонад Қуръонро насх ё таҳсис бизанад ё таъмин диҳад, балки метавонад онро таъйин кунад; Ба ин маъно ки фуруъ ва масодиқи онро ошкор созад ва бо ин васф, зан ва марди зинокор –хоҳ ба ҳамсаре барои худ дастрасӣ дошта бошанд ва хоҳ ба ҳамсаре барои худ дастрасӣ надошта бошанд– маҳкум ба сад тозиёна дар ҳузури гурӯҳе аз мӯъминон ҳастанд.

Оре, зан ва марде ки ба ҳамсаре барои худ дастрасӣ доштаанд ва бо ин ҳол, ба амали шаниъи зино рӯй овардаанд, илова бар **﴿الرَّائِيَةُ وَالرَّائِي﴾**,

Иртиботи Қуръон ва суннат/ Аҳкоми ҳудуд ва таъзирот

мисдоқи <<Муҳориб ва муфсиди филарз>> низ ҳастанд; Чароки зинокории он ду ношӣ аз вучуди ниёзи чинсӣ ва адами таъмини он ба андозаи кофӣ набуда, бал ношӣ аз шарорат ва табаҳкории он ду буда ки ба сушт шудани низоми хонавода ва коҳиши ҳисси эътимод ва вафодорӣ миёни мусалмонон анҷомида ва ҳазинаҳои фарҳангии сангинеро ба ҷомеаи Исломи таҳмил карда ва аз ин ҷиҳат, мисдоқи боризи <<Муҳориб бо Худованд ва Паёмбараш>> ва <<Ифсои дар замин>> аст ки яке аз муҷозотҳои он ду дар Қуръон марг муқаррар шуда ва рӯшан аст ки марг метавонад аз тариқи раҷм таҳаққуқ пайдо кунад.

Аз инҷо доништа мешавад ривоёти мутаботири ки дар бораи раҷми ин гурӯҳ аз зинокорон расидааст, бо Қуръон таъорузе надорад; Чароки ояи сад тозиёнаро таҳсис намезанад, балки яке аз мисдоқи ояи муҳориба ва ифсои дар заминро таъйин мекунад; Ҳамчунонки доништа мешавад иҷрои раҷм, монев аз иҷрои сад тозиёна нест; Чароки сабаби он ду мутафовит аст ва таноқузе миёни он ду вучуд надорад; Ба ин маъно ки сад тозиёна уқубати зино ва раҷм уқубати муҳориба ва ифсои дар замин аст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَمِعْتُ الْمَنْصُورَ الْهَاشِمِيَّ الْخُرَاسَانِيَّ يَقُولُ: الْخَبِيثُ الْمُخَصَّنُ مُحَارِبٌ لِلَّهِ وَ رَسُولِهِ وَ لَوْ رُفِعَ إِلَى إِمَامٍ عَادِلٍ لَأَقَامَ عَلَيْهِ الْحَدَّ ثُمَّ قَتَلَهُ! قُلْتُ: كَيْفَ يَقْتُلُهُ؟ قَالَ: جَزَتْ سُنَّةُ الْأَنْبِيَاءِ بِالرَّجْمِ وَ لَوْ شَاءَ الْإِمَامُ لَضَرَبَ عُنُقَهُ» <<Шунидам ҳазрати Мансури Ҳошимии Хуросонӣ мефармояд: Хабиси мӯхсана (яъне зинокоре ки ба ҳамсаре барои худ дастрасӣ дошта) муҳорибе бо Худованд ва Паёмбари Ёст ва агар ба имомӣ одил ирҷо шавад ҳадди (тозиёна) ро бар ӯ чорӣ мекунад ва сипас ўро мекушад! Гуфтам: Чигуна ўро мекушад? Фармуд: суннати Паёмбарон ба раҷм чорӣ шудааст, вале агар имом бихоҳад гардани ўро мезанад>>!

Бо ин васф, иддаъои онки муҷозоти раҷм дар Қуръон нест, сикҳат надорад; Зеро раҷм мисдоқе аз як ҳукми кулӣ аст ки дар Қуръон вучуд дорад ва он ҳамоно куштани ситезачӯён ва табаҳкорон дар замин бо шиддат аст ки аз он бо унвони <<Тақтил>> ёд шудааст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

Иртиботи Қуръон ва суннат/ Аҳкоми ҳудуд ва таъзирот

«قُلْتُ لِمَنْصُورٍ: إِنَّهُمْ يَقُولُونَ لَيْسَ الرَّجْمُ فِي كِتَابِ اللَّهِ! قَالَ: كَذَبُوا! أَمَا يَقْرَأُونَ قَوْلَهُ تَعَالَى: «إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا»؟! قُلْتُ: بَلَى، قَالَ: إِنَّ رَجْمَهُمْ مِنَ التَّقْيِيلِ وَتَحْرِيقَهُمْ بِالنَّارِ مِنَ التَّقْيِيلِ وَهَدْمُ الْجُدَارِ عَلَيْهِمْ مِنَ التَّقْيِيلِ وَقَذْفُهُمْ مِنَ الْجَبَلِ مِنَ التَّقْيِيلِ وَقَدْ بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فِي آثَارِهِمْ فَأَخَذَهُمْ وَقَطَعَ أَيْدِيَهُمْ وَأَرْجُلَهُمْ مِنْ خِلَافٍ وَسَمَلَ أَعْيُنَهُمْ ثُمَّ تَرَكَهُمْ فِي الْحَرِّ يَقْضِمُونَ الْحَجَرَ حَتَّى يَهْلِكُوا» <<Ба ҳазрати Мансур гуфтам: Онҳо мегӯянд ки раҷм дар китоби Худованд нест! Фармуд: Дурӯғ мегӯянд! Оё сухани Худованди баландмартабаро намехонанд ки фармудааст: <<Ҷазои касоне ки бо Худованд ва Паёмбараш ситеза мечӯянд ва дар замин ба фасод мекӯшанд чуз ин нест ки ба сахтӣ кушта шаванд>> (Моъида/ 33)?! Гуфтам: Оре, фармуд: Ҳароина раҷм кардани онон, куштани (онон) ба сахтӣ аст ва сӯзондани онон бо оташ, куштани (онон) ба сахтӣ аст ва вайрон кардани девор бар рӯи онон, куштани (онон) ба сахтӣ аст ва парт кардани онон аз кӯҳ, куштани (онон) ба сахтӣ аст ва ҳароина Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам дар пайи онон фиристонд, пас ононро гирифт ва дастҳо ва поҳошонро аз хилофи якдигар бурид ва чашмҳошонро даровард, сипас ононро дар офтоб раҳо кард ки сангҳо бичаванд то инки ҳалок шаванд>>!

Бидуни шак ин ташдиди муҷозот барои зан ва марде ки бо вучуди дастрасӣ ба ҳамсар, муртакиби зино шудаанд, одилона аст; Зеро тасовии муҷозоти он ду бо муҷозоти зан ва марде ки бидуни дастрасӣ ба ҳамсар, муртакиби зино шудаанд, одилона нест ва бо ин васф, бар Худованд воҷиб аст ки муҷозоти зан ва марди дорои ҳамсарро ташдид кунад, дар ҳоле ки ояи тозиёна фоқиди чунин ташдиде аст ва аз инчо доништа мешавад ки бояд дар ояи дигар ба дунболи чунин ташдиде буд ва он ҳамоно ояи муҳориба ва ифсои дар замин аст ки бо умум ва итлоқи худ ин гурӯҳ аз зинокоронро шомил мешавад.

Албатта бино бар мабной аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло дар китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислом>> (с 125), иҷрои муҷозотҳои Исломи танҳо дар салоҳияти халифаи Худованд дар замин ва маршрут ба иҷрои соири аҳкоми умумии Ислом аст ки омили пешгирӣ аз ҷароғим шумурда мешавад ва ин қоида

Иртиботи Қуръон ва суннат/ Аҳкоми ҳудуд ва таъзирот

дар мавриди иҷрои мучозотҳои муҳориба ва ифсои дар замин хусусан раҷм, мисдоки бештаре дорад ва ба ҳамин далил, ривоёти фаровоне расидааст ки бо таъбири «أَوَّلُ مَنْ يَرْجُمُهُ الْإِمَامُ» <<Нахусин касе ки ўро раҷм мекунад имом аст>>, бар зарурати ҳузури <<Имом>> ва оғози иҷрои раҷм ба дасти ў таъкид мекунад ва рўшан аст ки мурод аз <<Имом>> дар ҳамаи ин маворид, халифаи Худованд дар замин аст, на ҳокими золиме ки худ мустаҳаққи анвоъи мучозотҳо аст.

Ҳосил онки ҳаргоҳ зан ва марде бо вучуди дастрасии кофӣ ба ҳамсар дар замони ҳокимияти халифаи Худованд дар замин, муртакиби зино шаванд, маҳкум ба сад зарба тозиёна ва эъдом ҳастанд ва эъдоми он ду бино бар суннати Паёмбарон, аз тариқи раҷм анҷом мешавад, агар инки халифаи Худованд дар замин, равиши дигареро барои эъдоми он ду маслиҳат бибинад ё ҳатто баста ба вазъияти он ду, мучозоти дигаре монанди ба дор овехтан, ё қатъ кардани даст ва по аз хилофи ҳам, ё таъбиidro тарҷих диҳад, ё ҳатто дар сурати тавбаи он ду пеш аз қиёми баййина, он ду ро авф фармояд; Чунонки Худованди баландмартаба фармудааст: **﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ۚ ذَلِكَ لَهُمْ جُزْءٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ ۖ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾** (Моъида/ 33 ва 34); <<Ҷазои касоне ки бо Худованд ва Паёмбараш ситеза мечӯянд ва дар замин ба фасод мекӯшанд чуз ин нест ки ба саҳтӣ кушта шаванд ё ба дор овехта шаванд ё дастҳо ва поҳошон аз хилофи якдигар бурида шаванд ё аз замин таъбид шаванд, ин барои онон нанге дар зиндагии дунёст ва барои онон дар охират азобӣ азиме аст; Магар касоне ки тавба кунанд пеш аз онки ба онон даст ёбед, пас бидонед ки Худованд омӯзандаи меҳрубон аст>>.

Дафтари ҳифз ва наشري осори
Мансури Ҳошимии Хуросонӣ
Бахши посухӣ ба пурсишҳо

Бо нахзати

«Бозгашт ба Ислому»

ОШНО ШАВЕД.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ хафизаҳудлоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Лангоҳи нахзати
боз

Саҳифаи фебӯксӣ
пойгоҳ

Саҳифаи гузаштӣ
пойгоҳ

Саҳифаи киналӣ
телеграмм пойгоҳ